

Versiune anonimată

Traducere C-96/19 – 1

Cauza C-96/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

8 februarie 2019

Instanța de trimitere:

Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Austria)

Data deciziei de trimitere:

4 februarie 2019

Recurent:

VO

Autoritate intimată:

Bezirkshauptmannschaft Tulln

LVWG [omissis]
LANDESVERWALTUNGSGERICHT [omissis]
NIEDERÖSTERREICH (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Inferioară, Austria) [omissis]
[omissis] St. Pölten, 4 februarie 2019

În cadrul recursului formulat de VO [omissis] împotriva deciziei adoptate de Bezirkshauptmannschaft Tulln (Administrația districtului Tulln) la 10 octombrie 2018 cu privire la sancțiunile aplicate în temeiul Legii privind conducerea autovehiculelor din 1967 (Kraftfahrgesetz, denumită în continuare „KFG 1967”), Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Inferioară) adoptă [omissis], în ceea ce privește punctul 6 din dispozitivul prezentei ordonanțe, în urma ședinței publice care a avut loc la 3 ianuarie 2019, următoarea

ORDONANȚĂ:

1. Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene în temeiul articolului 267 al doilea paragraf TFUE următoarele întrebări în vederea pronunțării unei decizii preliminare:

I. Regulamentul (UE) nr. 165/2014, în special articolul 34 alineatul (3) al doilea paragraf, precum și articolul 36 alineatul (2) din acest regulament, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care impune conducătorilor de autovehicule echipate cu un tahograf digital în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (h) din Regulamentul (UE) nr. 165/2014, în cazul în care de pe cardul de conducător auto [articolul 2 alineatul (2) litera (f) din regulamentul amintit] lipsesc anumite zile lucrătoare, pentru care nu există nici foi de înregistrare, să dețină și să prezinte pentru zilele respective, în cazul unor controale, adeverințe corespunzătoare din partea angajatorului, care să îndeplinească cerințele minime prevăzute de formularul elaborat de Comisie în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2006/22/CE?

II. În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare: **[OR 2]**

Formularul stabilit de Comisie prin Decizia 2009/959/UE este în tot sau în parte nevalabil?

2. [omissis] [Suspendarea procedurii]

Motivare:

I. Cu privire la litigiul principal

Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Inferioară) este chemat să se pronunțe în litigiul principal cu privire la un recurs care s-a dovedit a fi formulat în termen și admisibil, înaintat de recurent împotriva tuturor punctelor din ordonanța penală (administrativă) adoptată de Bezirkshauptmannschaft Tulln (Administrația districtului Tulln, denumită în continuare „autoritatea intimată”), menționată în antetul cererii de recurs. În adoptarea acestei ordonanțe, autoritatea intimată s-a întemeiat pe dispozițiile KFG 1967.

La 3 ianuarie 2019, Landesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Regional) a desfășurat o ședință publică de audiere a pledoariilor în acest litigiu. Pe baza acestei audieri și a actului administrativ prezentat de autoritatea intimată, Landesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Regional) a stabilit următoarea situație de fapt, respectiv următoarele etape ale procedurii:

2.1. Ordonanța atacată a fost adoptată ca urmare a faptului că, la 27 martie 2018, recurentul a fost oprit de către un organ de poliție (organ al serviciului de siguranță publică și organ al serviciului de control rutier) într-un anumit loc din Sieghartskirchen (Austria Inferioară), în timp ce conducea un camion dotat cu un

tahograf digital al angajatorului său de la data respectivă. În tahograf era inserat cardul de conducător auto al recurentului. La citirea datelor stocate pe cardul de conducător auto sau în tahograf, organul de poliție a constatat că recurentul a utilizat în mod necorespunzător tahograful sau chiar nu l-a utilizat deloc. **[OR 3]**

2.2. În primul rând, instrumentul fusese instalat în așa fel încât în cazul oricărei întreruperi a perioadei de conducere, pe parcursul căreia cardul de conducător auto era inserat în aparat, pe card să se înregistreze în mod automat un timp de lucru. Recurentul nu corectase aceste înregistrări automate, așadar nu înscrisesse pe propriul card de conducător auto perioadele de repaus. Ca urmare, în întreaga perioadă de citire cuprinsă între 27 februarie și 27 martie 2018, numai două secunde au fost consemnate electronic ca perioadă de repaus. Din acest motiv, recurentului i-au fost impuse sancțiuni pentru nerespectarea diferitelor perioade de repaus (punctele 1 și 5 din dispozitivul deciziei atacate). Aceste puncte din ordonanță au fost anulate de Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Inferioară), prin hotărârea pronunțată astăzi [omissis], iar procedura a încetat întrucât, ca urmare a utilizării necorespunzătoare a aparaturii de înregistrare, acuzațiile nu au putut fi dovedite. Utilizarea necorespunzătoare în sine nu i-a fost imputată recurentului în ordonanța atacată și, prin urmare, nu poate conduce la sancționarea lui de către Tribunalul Administrativ.

2.3. Punctul 6 din ordonanța atacată, relevant în prezenta cerere de decizie preliminară, se întemeiază pe faptul că recurentul, în calitate de conducător al unui autovehicul cu o greutate maximă autorizată de peste 3,5 tone, la solicitarea unui organ al Serviciului de Siguranță Publică, respectiv al unui organ al Direcției de Control Rutier, nu a prezentat acestuia adevăruri cu privire la zilele în care nu a condus autovehiculul din perioada 28 februarie 2018, ora 16:39-5 martie 2018, ora 7:20, precum și din perioada 5 martie 2018, ora 11:49-6 martie 2018, ora 5:35, deși conducătorul, la solicitarea unui asemenea organ, este obligat să înmâneze acestuia foaia de înregistrare a tahografului sau a aparaturii de înregistrare în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 165/2014 (JO 2014, L 60, p. 1), precum și foile de înregistrare, înregistrările efectuate manual, formularele imprimabile din aparatura de înregistrare digitală prevăzute de prezentul regulament cu privire la perioadele de conducere a autovehiculului cu tahograf digital, cardul de conducător auto, precum și orice adevăruri referitoare la zilele în care autovehiculul nu a fost condus. La originea acestei acuzații poate fi faptul că, în perioadele respective, cardul de conducător auto al recurentului nu era amplasat în aparatura de înregistrare (tahograful) digitală a camionului care a fost inspectat la 27 martie 2018, astfel încât pe cardul de conducător auto nu au fost disponibile înregistrări cu privire la perioadele respective. De asemenea, cu privire la aceste perioade, nu au fost efectuate înregistrări ulterioare pe cardul de conducător auto. **[OR 4]**

Pentru acest motiv, recurentului i-a fost aplicată o amendă în cuantum de 50 euro, în conformitate cu articolul 134 alineatul (1) din KFG 1967 (sau 10 ore de privare de libertate în caz de neplată).

Drept temei juridic al obligației de a prezenta adeverințe cu privire la zilele în care autovehiculul nu a fost condus, autoritatea intimată a aplicat articolul 102 paragraful 1a din KFG 1967. Acest articol prevede ca, pentru anumite zile, conducătorul auto să dețină asupra sa adeverințe corespunzătoare din partea angajatorului, care trebuie să fie în conformitate cu formularul elaborat de Comisie pe baza condițiilor minime impuse la articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2006/22/CE (JO 2006, L 102, p. 35, Ediție specială, 7/vol. 15, p. 187), în cazul în care nu deține asupra sa foi de înregistrare referitoare la zilele respective

II. Cadrul juridic național relevant

1. [omissis] [Competența de control a instanței naționale]

2. Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Inferioară) consideră încadrarea juridică a faptei de către autoritatea intimată ca fiind una, în orice caz, incorectă, din perspectiva dreptului național: articolul 102 paragraful 1a din KFG 1967 se aplică numai acelor autovehicule care sunt echipate cu un tahograf analog. Întrucât autovehiculul condus de recurent era echipat cu un tahograf digital, acesta ar fi încălcat articolul 102a paragraful 4 din KFG 1967, mai precis, ultima teză a acestuia, care se referă la astfel de vehicule. **[OR 5]**

[omissis] [Competența instanței de a se pronunța: schimbarea temeiului sancțiunii cu articolul 102a paragraful 4 ultima teză din KFG 1967]

3. Ca urmare a intrării în vigoare a Regulamentului (UE) nr. 165/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 februarie 2014 privind tahografele în transportul rutier, de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3821/85 al Consiliului privind aparatura de înregistrare în transportul rutier și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului privind armonizarea anumitor dispoziții ale legislației sociale în domeniul transporturilor rutiere (JO 2014, L 60, p. 1) [denumit în continuare „Regulamentul nr. 165/2014”], articolul 102a paragraful 4 din KFG 1967 a fost modificat în sensul că referirea la Regulamentul (CEE) nr. 3821/85 a fost înlocuită printr-o referire la Regulamentul nr. 165/2014 și prevede în prezent, în versiunea publicată în BGBl. I 9/2017:

„Conducătorii de autovehicule echipate cu aparatură de înregistrare digitală în sensul Regulamentului nr. 165/2014 trebuie să respecte, la utilizarea aparaturii de înregistrare, instrucțiunile de utilizare a aparaturii de înregistrare. Aceștia au obligația de a se asigura că aparatura de înregistrare este în funcțiune pe perioada deplasărilor, iar cardurile lor de conducător auto sunt utilizate în aparatura de înregistrare. La solicitarea organelor serviciului de siguranță publică sau a organelor serviciului de control rutier, conducătorii auto trebuie să prezinte formularele imprimabile prevăzute în Regulamentul nr. 165/2014, cardul de conducător auto și foile de înregistrare pentru ziua curentă și pentru ultimele 28 de

zile, dacă în acest timp au condus un autovehicul echipat cu un tahograf analog. Conducătorilor auto trebuie să le fie eliberată o adeverință cu privire la acest aspect. În cazul în care de pe cardul de conducător auto lipsesc unele zile lucrătoare, iar conducătorul nu deține foi de înregistrare cu privire la zilele respective, este necesar ca angajatorul să furnizeze pentru zilele respective adeverințe corespunzătoare care să îndeplinească cerințele minime prevăzute de formularul elaborat de Comisie în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2006/22/CE.” **[OR 6]**

III. Justificarea trimiterii preliminare

[omissis]

IV. Cu privire la prima întrebare

1. Regulamentul nr. 165/2014 prevede la articolul 34 alineatul (3) al doilea paragraf că „[s]tatele membre nu impun conducătorilor auto o cerință de a prezenta formulare care să ateste activitățile lor în intervalul în care s-au aflat departe de vehicul.” Potrivit modului său de redactare, această dispoziție pare să fie formulată în termeni absoluți și, mai ales, nu prevede nicio posibilitate ca un stat membru să creeze excepții. În regulamentul precedent, Regulamentul (CEE) nr. 3821/85, care a fost abrogat de cel menționat, nu era prevăzută o asemenea dispoziție.

Cu toate acestea, Ministerul federal austriac pentru Transport, Inovație și Tehnologie (Bundesministerium für Verkehr, Innovation und Technologie, denumit în continuare „BMVIT”) consideră, într-un decret adoptat la 1 aprilie 2015, că noțiunea „activități” de la articolul 34 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 165/2014 cuprinde numai perioadele de prestare a altor activități, cele de disponibilitate, pauzele sau perioadele de repaus, astfel cum sunt acestea prevăzute la articolul 34 alineatele (3) și (5) din Regulamentul nr. 165/2014. BMVIT a mai precizat că articolul 34 alineatul (3) al doilea paragraf trebuie citit în contextul articolului 34, așadar, această normă se referă numai la perioadele sau activitățile menționate la articolul 34 alineatul (3). Numai în privința acestor perioade sau activități solicitarea de formulare speciale poate să nu fie obligatorie, deoarece acestea se vor înscrie ulterior pe foile de înregistrare, respectiv pe cardul de conducător auto, cu ajutorul aparaturii de înregistrare. Pentru documentarea zilelor în care autovehiculul nu este condus, cum sunt, de exemplu, zilele de concediu de odihnă sau de concediu medical, se va utiliza în continuare „formularul UE” [și anume, formularul menționat la articolul 102a alineatul (4) ultima teză din **[OR 7]** KFG 1967, care este stabilit prin Decizia 2009/959/UE a Comisiei de modificare a Deciziei 2007/230/CE privind formularul referitor la legislația socială în domeniul transporturilor rutiere (JO 2009, L 330, p. 80). În favoarea unei asemenea interpretări pledează și faptul că „formularul UE” utilizat în prezent s-ar întemeia pe articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2006/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 martie

2006 privind condițiile minime pentru punerea în aplicare a Regulamentelor (CEE) nr. 3820/85 și (CEE) nr. 3821/85 ale Consiliului privind legislația socială referitoare la activitățile de transport rutier și de abrogare a Directivei 88/599/CEE a Consiliului (JO 2006, L 102, p. 35, Ediție specială, 7/vol. 15, p. 187) [denumită în continuare „Directiva 2006/22”], iar această directivă este în vigoare în versiunea inițială.

Astfel, în primul rând se ridică problema dacă zilele în care autovehiculul nu a fost condus intră în sfera noțiunii „activități”, prevăzută la articolul 34 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 165/2014, și dacă, de la intrarea în vigoare a acestui regulament, este interzis să i se solicite conducătorului auto să prezinte o adeverință cu privire la zilele în care autovehiculul nu a fost condus, astfel cum a fost și este prevăzut la articolul 102a alineatul (4) din KFG 1967.

În favoarea unei astfel de interdicții pledează - pe lângă formularea absolută de la articolul 34 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 165/2014 - și raționamentul BMVIT care se regăsește în altă parte din decretul menționat anterior: în acea parte, BMVIT precizează, cu privire la chestiunea documentării zilelor de concediu de odihnă și de concediu medical, în special cu privire la aspectul dacă acestea trebuie documentate prin înscriere manuală în aparatul de înregistrare și, respectiv, dacă aceste perioade intră în domeniul de aplicare al articolului 34 alineatul (3) și alineatul (5) litera (b) punctele (ii), (iii), (iv) din Regulamentul nr. 165/2014, că în cazul aparatelor de înregistrare, începând cu a doua generație de aparate, nu mai este necesară foaia de înregistrare, întrucât șoferul poate înregistra el însuși manual aceste perioade ca perioade de pauză sau de repaus sub „simbolul pat”. În cazul în care conducătorul auto nu ar înregistra ulterior această activitate, atunci ar trebui să fie utilizat formularul UE.

Astfel, BMVIT se contrazice în decret întrucât menționează, pe de o parte, că perioadele în care autovehiculul nu a fost condus nu ar intra în domeniul de aplicare al articolului 34 alineatul (3) și alineatul (5) litera (b) punctele (ii), (iii), (iv) din Regulamentul nr. 165/2014, iar pe de altă parte, că, pentru autovehiculele cu aparatură de înregistrare digitală, începând cu a doua generație de aparate [prin acestea, ar trebui să se înțeleagă tahografele digitale prevăzute de Regulamentul nr. 165/2014 **[OR 8]**], nu ar mai fi necesar niciun formular, iar zilele de concediu de odihnă și de concediu medical ar trebui înregistrate ulterior sub „simbolul pat”, ca perioade prevăzute la articolul 34 alineatul (5) litera (b) punctele (ii), (iii), (iv) din Regulamentul nr. 165/2014. Acest din urmă argument pare să corespundă în întregime intenției Regulamentului nr. 165/2014 ca toate perioadele de conducere și de repaus ale unui conducător auto care utilizează un vehicul prevăzut cu aparatură de înregistrare digitală să fie documentate pe cardul de conducător auto și, prin urmare, în cazul unui control, să nu mai fie necesară prezentarea unor documente manuale (foi de înregistrare, dar și alte documente, cum ar fi „formularul UE”). Articolul 4 alineatul (3) litera (e) din Regulamentul nr. 165/2014 prevede în mod expres acest lucru.

2. O astfel de interpretare este, de asemenea, susținută de articolul 36 alineatul (2) din Regulamentul nr. 165/2014. La punctul (ii) al acestuia, conducătorul este obligat să prezinte unui agent de control autorizat documentele prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 561/2006, dar nu este obligat să prezinte documentele prevăzute de Directiva 2006/22, așadar, în special, nu este obligat să prezinte „formularul UE”.

3. În cazul în care, în temeiul Regulamentului nr. 165/2014, agentul de control nu mai poate cere adeverințe privind zilele în care autovehiculul nu a fost condus, în special deoarece aceste zile ar intra în sfera de aplicare a noțiunii „activități” de la articolul 34 alineatul (3) al doilea paragraf din regulament, atunci articolul 102a alineatul (4) ultima teză din KFG 1967 ar fi incompatibil cu dreptul Uniunii și nu ar trebui să se aplice. Drept consecință, reclamantul din acțiunea principală nu ar putea fi sancționat pentru încălcarea acestei dispoziții. Așadar, instanța de trimitere consideră că este necesar să se clarifice dacă astfel de adeverințe pot fi în continuare solicitate.

V. Cu privire la a doua întrebare

1. Articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2006/22 prevede că Comisia redactează un formular electronic imprimabil, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 12 alineatul (2), care trebuie utilizat în cazul în care un conducător auto a fost în concediu medical sau în concediu anual sau atunci când conducătorul auto a condus un alt vehicul exclus din domeniul de aplicare al Regulamentului (CEE) nr. 3820/85, pe parcursul perioadei menționate la articolul 15 alineatul (7) primul paragraf prima liniuță din Regulamentul (CEE) nr. 3821/85. Trimiterile la **[OR 9]** Regulamentul (CEE) nr. 3821/85, care este abrogat, se interpretează ca fiind trimiteri la Regulamentul nr. 165/2014, conform articolului 47 din Regulamentul nr. 165/2014.

Spre deosebire de formularul valabil anterior, în temeiul Deciziei 2007/230/CE a Comisiei, care a fost abrogată prin Decizia 2009/959/UE, formularul redactat de Comisie prin Decizia 2009/959/UE din 14 decembrie 2009 conține, pe lângă cele trei perioade menționate la articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2006/22, și perioadele în care conducătorul auto se află în concediu de odihnă sau în repaus (punctul 16 din formular), perioadele în care a efectuat o altă activitate decât condusul (punctul 18 din formular) sau perioadele în care a rămas disponibil (punctul 19 din formular). În acest fel, Comisia pare să fi depășit competența care i-a fost conferită prin articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2006/22. În conformitate cu considerentele Deciziei 2009/959/UE, aceasta s-ar fi datorat unor considerații de eficacitate care se opun însă modului de redactare a articolului 11 alineatul (3) din Directiva 2006/22.

În plus, conform articolului 34 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul nr. 165/2014, în cazul vehiculelor echipate cu tahograf digital, aceste trei perioade ar trebui înscrise pe cardul de conducător auto cu ajutorul funcției de introducere

manuală oferite de tahograf.

Potrivit articolului 34 alineatul (3) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 165/2014, statele membre nu pot impune conducătorilor auto cerința de a prezenta formulare care să ateste activitățile lor în intervalul în care s-au aflat departe de vehicul. Astfel, formularul redactat de Comisie prin Decizia 2009/959/UE pare să fie de asemenea incompatibil cu articolul 34 alineatul (3) din Regulamentul nr. 165/2014, iar un formular obligatoriu de utilizat, care să aibă ca scop atestarea activității în perioadele menționate la punctele 16, 18 și 19 ale formularului, pare că nu mai este admisibil de la intrarea în vigoare a Regulamentului nr. 165/2014.

2. În cazul în care punctele 16, 18 și 19 ale formularului adoptat prin Decizia 2009/959/UE sunt incompatibile cu dispozițiile menționate, acest lucru ar trebui să conducă, potrivit Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Inferioară), la nevaliditatea - fie și doar parțială - a acestui formular. **[OR 10]**

În cazul nevalidității (parțiale) a „formularului UE” elaborat ca urmare a Deciziei 2009/959/UE, recurentul nu ar putea fi sancționat în conformitate cu articolul 102a alineatul (4) ultima teză din KFG 1967. În consecință, instanța de trimitere consideră că este necesar să se clarifice chestiunea nevalidității (parțiale) a acestui formular dată fiind posibila incompatibilitate cu articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2006/22 și cu articolul 34 alineatul (3) din Regulamentul nr. 165/2014.

VI. **[omissis]** [Suspendarea procedurii]

[omissis] **[OR 11]** **[omissis]** [nu există cale de atac împotriva prezentei ordonanțe]

[omissis] [Se comunică către:]

Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Inferioară, Austria)

[omissis]